

www.rac1.org

Jordi Basté

EL DIETARI D'EL MÓN'

Setmana 42: un premiat a Canes, fan de RAC1; l'alcalde de Barcelona bufant l'espelma del primer aniversari de la seva victòria a les urnes; un savi del futbol que, per sort, va deixar de ser entrenador; un actor que vol continuar sent-ho, i un jove escriptor que ha venut més de 3 milions de llibres. Quina setmana.

TONI BATLLORI

DILLUNS

Juanjo Giménez

director de cinema

“Jordi Costa és el meu ídol. Ja l’hi pots dir”. Em quedo de pedra. Penso que ha de parlar del magnífic crític d’*El País* o de *Fotogramas*, però no. Es refereix al Jordi Costa de la redacció d’esports de RAC1. La frase no és de cap estrany oient anònim amb algun problema. No. La frase me la deixa anar Juanjo Giménez, guanyador de la Palma d’Or del Festival de Canes. Ahir va guanyar el premi pel curt *Timecode* i aquest matí, acabat d’aterrar, ha agafat un taxi i s’ha presentat a RAC1. És un malalt (segons la seva confessió) del Barça i, quan va començar la gala de premis va connectar (a l’estil Tete Montoliu, amb els auriculars incrustats) per escoltar la final de Copa. Només uns minuts, perquè no s’assabentava ni de la gala, ni del partit. Després va pujar a l’escenari i va recollir un diploma que em deixa perquè el miri. Desfaig un llaç de paper setinat de color vermell i, com si fos un papir, observo amb una lletra formidable com la presidenta del jurat de curts i el director general del festival feliciten el guanyador català. Ara veuran si el presenten als Oscar de l’any que ve, però abans intentaran, amb la distribuïdora, que el vegem el màxim nombre d’espectadors possibles. La Palma d’Or bé s’ho val.

DIMARTS

Ada Colau

alcalde de Barcelona

Entra Ada Colau esquivant càmeres de televisió. Està més bé que l’última vegada que va aparèixer per aquest estudi, que va arribar amb una cara de son que no es podia aguantar. Colau s’asseu i a la pregunta de “com estàs, alcaldessa?” somriu i recalca un sonor “bééé”. Ironia pura després de la primera nit d’incidents al barri de Gràcia. Colau diu una frase que és molt criticada a les xarxes però que és tan certa que és digna de ser aplaudida: “Quan assumeixes responsabilitats de govern entens la complexitat de moltes coses que abans no entenes”. És un totterreny: ho respon tot i el que no, fa sonar un violí per desviar el tema cap on considera oportú. Quan acaba l’entrevista, que commemora el primer any des que va ser elegida alcaldessa, s’aixeca de la cadira i, com sempre, li pregunto per la conciliació familiar. “Impossible”. L’entenc molt. Diu que avui el seu fill ha volgut dormir amb ella i que el cap de setmana passat se’n va anar a Madrid a la final de Copa amb la seva parella i el nen. “No van venir al partit, però almenys vam passejar pel Retiro al matí”. Curiós: de la conciliació familiar és del que van xerrar uns minuts a la llotja del Calderón Colau i la reina d’Espanya.

DIMECRES

Jorge Valdano

entrenador de futbol i comentarista

És brutal, el nou llibre d’en Jorge. És d’aquells textos en què cada frase mereix una subratllada. Cada vegada més crec que Valdano juga millor amb la paraula que amb la pilota. Els argentins són molt hàbils en l’ús del verb, però aquest entrenador de futbol en excandència i exfutbolista utilitza cada frase com una forma per desencripar l’esport. La seva capacitat panoràmica de visió és envejable. El cito juntament amb Santi Seguro, periodista total que confessa que l’han fet fora del diari on ha treballat els últims anys. Coincidim amb Valdano que és una notícia lamentable per a l’honestat del periodisme i observo que el periodista José Joaquín Brotons al Twitter intueix que pot ser una permuta a canvi d’alguna cosa. Quan Valdano i Seguro parlen de futbol, cal apartar-se. Debatem sobre un personatge que Valdano admira, Juan Román Riquelme. Guardiola és confessor, la llista d’admirats d’en Jorge va des de Di Stefano a Bielsa passant per Raúl, Xavi, Maradona i, per descomptat Leo Messi. De Messi afirma: “Hi ha alguna cosa artística en tot el que fa. Estem davant un talent que quan ens preguntem a què es dedica aquest noi la resposta és senzilla: a guanyar partits i campionats”.

DIJOUS

Bruno Bergonzini

actor

Un dia, ell ni ho recordava, vaig anar al rodatge de la sèrie *Poblenou*, deu fer uns 20 anys, a pactar amb l’actor Quim Gutiérrez una intervenció en un programa especial a Catalunya Ràdio. Allà hi havia el Bruno, boig, extravertit, simpàtic... El mateix que m’he tornat a trobar quan ha arribat a l’estudi, amb una diferència... El Bruno té ara esclerosi múltiple. Arriba amb un bastó calcat al que portava Charlton Heston quan feia de Moisès a *Els deu manaments*. L’ajuda a no perdre l’equilibri, ja que la part dreta del cos li falla, fins i tot ha perdut la visibilitat d’un ull que el té amb la mirada oblidada. Però amb Mainat (una de les persones més optimistes que conec) ens quedem sorpresos de l’enorme vitalitat del Bruno. Ens explica, fora d’antena, que s’enfronta als doctors del Vall d’Hebron. “No hi ha ningú que conegui més bé la malaltia que jo. Per tant, que no em donin lliçons”, assegura. Busca feina al teatre, al cinema, a la tele... Està agraït al director Pau Miró, que, després d’anys a l’atur, li va donar feina als escenaris. Ara ha rodat uns capítols de *La Riera*. I llança el missatge: “Vull treballar, en tinc ganes i no he perdut la memòria”. Què esperem, doncs?

DIVENDRES

Joël Dicker

escriptor

He perdut una aposta i he de marxar abans d’hora del programa. Excepcionalment, si no, perdo el vol. Un viatge a Milà, la capital d’Espanya aquest dissabte. Resulta que amb un parell d’amics el dia abans de les semifinals de la Champions vam decidir comprar els bitllets d’avió per anar a veure la final. Un dels amics és molt del Reial Madrid. Estava convençut que el Barça seria a la final. I/o el Bayern de Munic. Aigua. Ni l’un ni l’altre. Final madrilenya a Itàlia. Com que sóc persona de paraula m’he embarcat en l’aventura promesa. Em servirà per acabar les últimes 30 pàgines de les 711 que té l’edició en català del nou llibre del jove suís Joël Dicker *El llibre dels Baltimore*, autor del best-seller que va vendre més de 3 milions d’exemplars *La veritat sobre el cas Harry Quebert*. Dicker va venir ahir de promoció al programa. Només té 31 anys i, malgrat l’èxit de la novel·la anterior, és agradable, proper i professional. Li pregunto si vindrà el Sant Jordi que ve i em contesta que sí, pot, sí. Va ser-hi fa dos anys i va dir a l’editora de La Campana, Isabel Martí: “Haurien de fer una festa com aquesta dues vegades l’any i a tot Europa”. Doncs sí.